

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV KA 406/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 17 marca 2020 roku II K1042/17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. B.	Do wniosku z dnia 9 sierpnia 2001 roku o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oskarżony załączył zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 10 lipca 2001 roku. Natomiast historia choroby nr 741/02 została przez niego załączona do kolejnego wniosku dotyczącego dalszego pobierania renty od 1 marca 2003 roku, gdyż ww. historia choroby dotyczyła hospitalizacji trwającej od	pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 12 marca 2021, decyzje o przyznaniu renty	(...), (...)

20.08.2002 -
20.11.2002 roku.

W okresie od
05.09.2001 roku do
31.01.2013 roku (tj
w okresie czynów
zarzucanych w pkt. I
-VI aktu oskarżenia)
Zakład Ubezpieczeń
Społecznych Oddział
w T. wypłacił
oskarżonemu T. B.
rentę z tytułu
niezdolności do
pracy w łącznej
kwocie 280947,39
złotych.

Za okresy
obejmujące
poszczególne czyny
wypłacono
następujące kwoty:

- w okresie
zarzutu z punktu
I aktu oskarżenia
od 05.09.2021 roku
do 28.02.2003 roku
kwotę 31331,12
złotych (za okres
od 05.09.2021 roku
do 31.05.2002 roku
na podstawie decyzji
z dnia 19.09.2001
roku - znak: I
(...), za okres od
01.06.2002 roku do
28.02.2003 roku na
podstawie decyzji
z dnia 17.06.2002
roku znak: I (...),

- w okresie
zarzutu z punktu
II aktu oskarżenia
od 01.03.2003 roku
do 28. 02.2005
roku kwotę 44145,48
złotych (za okres

od 01.03.2003 roku do 29.02.2004 roku na podstawie decyzji z dnia 27.02.2003 roku - znak: I (...), za okres od 01.03.2004 roku do 28.02.2005 roku na podstawie decyzji z dnia 15.03.2004 roku znak: I (...),

- w okresie zarzutu z punktu III aktu oskarżenia od 01.03.2005 roku do 28.02.2007 roku kwotę 45919,92 złotych (za okres od 01.03.2005 roku do 29.02.2006 roku na podstawie decyzji z dnia 15.03.2004 roku - znak: I (...), za okres od 01.03.2006 roku do 28.02.2007 roku na podstawie decyzji z dnia 14.03.2006 roku znak: I (...),

- w okresie zarzutu z punktu IV aktu oskarżenia od 01.03.2007 roku do 31.01.2009 roku kwotę 46738,99 złotych (za okres od 01.03.2007 roku do 29.02.2008 roku na podstawie decyzji z dnia 14.03.2006 roku - znak: I (...), za okres od 01.03.2008 roku do 31.01.2009 roku na podstawie decyzji z dnia 12.03.2008 roku znak: I (...),

		<p>- w okresie zarzutu z punktu V aktu oskarżenia od 01.02.2009 roku do 31. 01. 2011 roku kwotę 54451,99 złotych (za okres od 01.02.2009 roku do 28.02.2009 roku na podstawie decyzji z dnia 12.03.2008 roku - znak: I (...), za okres od 01.03.2009 roku do 28.02.2010 roku na podstawie decyzji z dnia 13.03.2009 roku znak: I (...), za okres od 01.03.2010 roku do 31.01.2011 roku na podstawie decyzji z dnia 15.03.2010 roku znak: I (...)),</p> <p>- w okresie zarzutu z punktu VI aktu oskarżenia od 01.02.2011 roku do 31. 01. 2013 roku kwotę 58359,89 złotych (za okres od 01.02.2011 roku do 28.02.2011 roku na podstawie decyzji z dnia 15.03.2010 roku - znak: I (...), za okres od 01.03.2011 roku do 29.02.2012 roku na podstawie decyzji z dnia 15.03.2011 roku znak: I (...), za okres od 01.03.2012 roku do 31.01.2013 roku na podstawie decyzji bliżej nieustalonej),</p>		
2.1.1.2.	C. M.	Oskarżony C. M. pobierał rentę z	pismo Zakładu Ubezpieczeń	(...), 2800 - (...)

tytułu niezdolności do pracy w okresie od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku, a nie do 31 października 2005 roku, jak przyjął sąd rejonowy w ślad za aktem oskarżenia w opisie czynu zarzucanego w pkt. III. W dniu 16 kwietnia 2004 roku nabył on uprawnienia do emerytury. Łączna kwota wypłaconego świadczenia w okresie od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku wyniosła 73804, 70 złotych brutto, w tym:

- za okres od 06.10.1998 roku do 31.10.2001 roku została wypłacona kwota 37656,57 złotych brutto na podstawie decyzji z dnia 13.10.1998 roku znak: (...), z dnia 15.06.1999 roku znak: (...), z dnia 09.06.2000 roku znak: (...), , z dnia 12.06.2001 roku znak: (...),

- za okres od 01.11.2001 roku do 31.10.2003 roku została wypłacona kwota 30605,21 złotych brutto na podstawie decyzji z dnia 12.06.2001

Spółecznych Oddział w T. z dnia 22 lutego 2021, decyzje o przyznaniu renty

		roku znak: (...), z dnia 12.03.2002 roku znak: (...), z dnia 17.06.2002 roku znak: (...), z dnia 14.03.2003 roku znak: (...), - za okres od 01.11.2003 roku do 15.04.2004 roku została wypłacona kwota 5542,92 złotych brutto na podstawie decyzji z dnia 31.10.2003 roku znak: (...), z dnia 15.03.2004 roku znak: (...).		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 22	Dokumenty sporządzone przez uprawniony, kompetentny organ ubezpieczeniowy,		

	lutego 2021, decyzje o przyznaniu renty	nie kwestionowane przez strony.	
2.1.1.2	pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 22 lutego 2021, decyzje o przyznaniu renty	Dokumenty sporządzone przez uprawniony, kompetentny organ ubezpieczeniowy, nie kwestionowane przez strony.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez bezzasadne przyjęcie, że:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

- oskarżeni T. B. i C. M. składając wnioski o przyznanie im renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresach podanych w akcie oskarżenia mieli świadomość i wiedzę o tym, że przedłożona przez nich w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. dokumentacja lekarska psychiatryczno - psychologiczna, sporządzona przez lekarza J. O. i w oparciu o nią wystawione przez tego lekarza zaświadczenia o stanie ich zdrowia dla celów rentowych, może okazać się dokumentacją wytworzoną sprzecznie z obowiązującymi przepisami o wytwarzaniu dokumentacji medycznej, poświadczającą nieprawdę co do okoliczności o istotnym znaczeniu zdrowotnym i prawnym, jak ich stan zdrowia psychicznego, dokonane rozpoznania, konieczność hospitalizacji i leczenia, czas

trwania oraz sposób ich prowadzenia,

- oskarżeni T. B. i C. M. przedkładając w Zakładzie

Ubezpieczeń

Spółecznych Oddział

w T. wnioski

o przyznanie, a

następnie o

przedłużenie

okresów pobierania

renty z tytułu

całkowitej

niezdolności do

pracy przewidywali

lub mogli zasadnie

przewidywać, że

złożone przez nich

wnioski mogą zostać

ocenione jako

zamiar wyłudzenia

przez nich od

Zakładu

Ubezpieczeń

Spółecznych

nienależnych

świadczeń, w

sytuacji kiedy

załączali

dokumentację

lekarską z przebiegu

długoletniego

leczenia oraz mieli

świadomość, że

będą badani przez

komisje lekarskie w

Zakładzie

Ubezpieczeń

Spółecznych Oddział

w T. z udziałem

lekarzy specjalistów

od chorób ,

na które się

leczą i każdorazowo

byli badani, a

wymienione komisje

lekarskie po

przeprowadzeniu

tych badań nie
kwestionowały
przedłożonej
dokumentacji
lekarskiej i
potwierdzały stan
ich zdrowia
uzasadniający
przyznanie im
świadczeń
rentowych w całym
okresie objętym
aktem oskarżenia,

- opinia (...) Ośrodka
(...) w G. z dnia
17 września 2009
roku, wydana przez
biegłych lekarzy
psychiatrów: R. W.
i K. P. oraz
psychologa S. K.
oraz inne opinie
psychiatryczne
dotyczące stanu
zdrowia
oskarżonych,
wydane w tej
sprawie oraz zapadły
wyrok Sądu
Rejonowego w
Bełchatowie z dnia
14 sierpnia 2014
roku sygn. akt II
K1025/15 skazujący
J. O. za
przyjmowanie
korzyści
majątkowych i
wydawanie
nierzetelnych opinii
sądowo - lekarskich
w okresie
sprawowania
stanowiska
Ordynatora
Oddziału
Psychiatrycznego
Szpitala
Wojewódzkiego w

B., ale nie od oskarżonych T. B. i C. M., wskazują na popełnienie przestępstw zarzucanych im w akcie oskarżenia, chociaż z uwagi na zakres przedmiotowy i podmiotowy powołanego wyroku skazującego i treść opinii wydanych przez biegłych lekarzy z (...) Ośrodka (...) w G. oraz inne opinie psychiatryczne dotyczące oskarżonych nie mogą one stanowić obciążających ich dowodów,

- zeznania świadków lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych: J. Z., E. A., H. S. i L. G., L. J., A. M., A. B. oceniających stan zdrowia oskarżonych, wydających orzeczenia o ich niezdolności do pracy w okresie objętym aktem oskarżenia nie mają dowodowego znaczenia w sprawie, chociaż to właśnie ci świadkowie jako lekarze specjaliści, którzy przed wydaniem każdej decyzji o przyznaniu oskarżonym

	<p>świadczeń rentowych zawsze bezpośrednio ich badali, zapoznawali się z dokumentacją lekarską dotyczącą stanu ich zdrowia, przebiegu ich leczenia i jej nie kwestionowali, nie mieli nawet takich wątpliwości, żeby poszerzyć badania czy skierować ich na obserwację w szpitalu,</p> <p>2. obraza przepisu prawa materialnego - art. 270 & 1 k.k., który nie powinien w tej sprawie mieć zastosowania, ponieważ niekwestionowanym autorem dokumentacji lekarskiej i wystawianych w oparciu o nie zaświadczeń o stanie zdrowia dla celów rentowych oskarżonych T. B. i C. M. był J. O., były to dokumenty autentyczne, żaden z tych dokumentów nie został podrobiony, ani przerobiony w rozumieniu tego przepisu</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych należało uznać za chybiony. Poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, poddanych wnikliwej analizie i ocenie respektującej wymogi art. 4 k.p.k., art. 5 & 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.

Oczywiście rację ma obrona, że z relacji procesowych oskarżonych T. B. i C. M. czy też J. O. nie wynika żądanie przez tego ostatniego jako lekarza i Ordynatora Oddziału Psychiatrycznego Szpitala Wojewódzkiego w B., pieniędzy za sporządzanie dokumentacji lekarskiej w trakcie leczenia pacjentów, którymi byli obaj wymienieni oskarżeni ani też nie wskazują one na prezentowanie przez niego postawy, którą dawałby do zrozumienia, że może sporządzić dokumentację lekarską nie odzwierciedlającą rzeczywistego stanu

ich zdrowia
psychicznego
względnie aby oni
sugerowali mu lub
oczekiwali od niego
wytworzenia
dokumentacji
lekarskiej nie
odzwierciedlającej
rzeczywistego stanu
ich zdrowia
psychicznego na
użytek uzyskania
świadczeń
rentowych. Pisemne
motywy
zaskarżonego
orzeczenia
przedstawiają
dowody, które
pomimo
odmiennych
twierdzeń wystawcy
dokumentów
medycznych i jego
pacjentów -
oskarżonych, w
interesie których
były wytwarzane i
którym miały służyć
dla różnych celów
(czy to postępowań
karnych czy dla
celów rentowych)
pozwoliły na
rekonstrukcję
zdarzeń i
okoliczności
popelnienia
przypisanych
oskarżonym
przestępstw.

Skarżący
niezasadnie
kwestionuje
powołanie się przez
sąd pierwszej
instancji na
ustalenia faktyczne

w sprawie II K 1025/09 Sądu Rejonowego w Belchatowie, w której w dniu 14 sierpnia 2014 roku zapadł wyrok, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 kwietnia 2016 roku sygn. akt 102/15, prowadzonej między innymi przeciwko J. O., która to sprawa pozostaje w ścisłym związku z zarzutami postawionymi T. B. i C. M. w przedmiotowym postępowaniu, dla których wytwarzał dokumentację lekarską właśnie J. O.. Z powodu tych powiązań przedmiotowo - podmiotowych obie opierają się na tych samych podstawach faktycznych i dowodowych.

Wskazanym wyrokiem J. O. został uznany winnym:

- w punkcie 11 poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji lekarskiej - historii choroby nr 741/02 dotyczącej T. B. tj.

czynu z art. 271 & 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. oraz poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w zaświadczeniu o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez T. B. tj. czynu z art. 271 & 3 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.

- w punkcie 16 poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji lekarskiej - historii choroby nr 72/01 dotyczącej C. M. tj. czynu z art. 271 & 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. oraz poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w trzech zaświadczeniach o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez C. M. tj. czynów z art. 271 & 3 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. (co do jednego z nich sąd

odwoławczy umorzył
postępowanie z
powodu
przedawnienia, co
jest równoznaczne
z przesądzeniem
sprawstwa a nie
uniewinnieniem).

Podnoszona przez
obronę kwestia
niezawierania się
przepisu art. 228 &
1 k.k. w kwalifikacji
prawnej czynów
przypisanych J. O.,
czyli nie przypisania
mu przyjmowania
korzyści majątkowej
od T. B. i C. M.
czy też kwestia braku
jego współudziału w
popelnieniu
przestępstw
przypisanych
oskarżonym T. B.
i C. M. nie może
stanowić
wystarczającego
kontrargumentu
zwalniającego
ostatnio
wymienionych z
odpowiedzialności
karnej za przypisane
im czyny. Opis
czynów
zabronionych, za
które poniósł
odpowiedzialność
karną lekarz J.
O., wskazywał na
podejmowanie przez
niego
nieadekwatnych do
sytuacji
zdrowotnych
pacjentów w
osobach T. B. i
C. M. procedur

medycznych i ich dokumentowanie, z czego ci odnosili pozamedyczne korzyści materialne lub osobiste. Przypomnieć należy, że poświadczająca nieprawdę dokumentacja medyczna dotycząca tych ostatnich to nie wytwór błędnie postawionych przez lekarza diagnoz medycznych (owe diagnozy nie były wynikiem odmiennej uprawnionej oceny lecz były sprzeczne z zasadami wiedzy medycznej i nie miały charakteru ocenego) lecz świadome kierunkowe działania przestępne tegoż lekarza, które przecież - jeśli patrzeć przez pryzmat poprawnego logicznego rozumowania - w żadnym razie nie leżały w interesie lekarza, któremu ta dokumentacja poświadczająca nieprawdę nie była do niczego potrzebna lecz w interesie oskarżonych T. B. i C. M. , którym - jak wykazały ich dalsze działania polegające na posłużeniu się takową przed

organem ubezpieczeniowym - była niezbędna do ubiegania się o przyznanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Zatem kontynuując tok poprawnego logicznego rozumowania stwierdzić należy, że to nie lekarz był zainteresowany w zwracaniu się do oskarżonych z propozycją wytwarzania dokumentacji medycznej nie odzwierciedlającej rzeczywistego stanu ich zdrowia lecz oni do niego, a co za tym idzie argumentacja apelanta o braku po stronie tychże świadomości i wiedzy o tym, że jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami o jej wytwarzaniu jest nie do przyjęcia. Przedstawiony wywód pozytywnie weryfikują wskazane przez sąd merytoryczny dowody z osobowych źródeł w postaci zeznań świadków C. R., G. Ł. i T. S.. Pierwszy z wymienionych to sąsiad małżonków B., który z racji utrzymywania z nimi relacji sąsiedzkich,

posiadał wiedzę o złym traktowaniu przez T. B. żony i córki. Jego intensywne leczenie psychiatryczne było na potrzeby spraw karnych. Gdy był tymczasowo aresztowany i siedział w więzieniu to chcieli go zwolnić z pracy. Świadek powziął wiedzę od samego oskarżonego, jak również od jego żony i córki, że ten załatwił sobie rentę u doktora O.. Mówił, że kto ma pieniądze to ma władzę. Świadek wskazywał, że T. B. nie jest chory psychicznie ale takiego udaje, jego leczenie to jedna wielka fikcja. Jego zdaniem człowiek chory nie mógłby pracować, podczas gdy T. B. jeździ ciągnikiem, uprawia ziemię, robi wszystko w gospodarstwie, dostaje dopłaty.

Analogiczne zeznania złożyła świadek G. Ł. - koleżanka żony oskarżonego M. B., według której T. B. ma coś z głową ale bardziej udaje. Udawał chorego psychicznie aby dostać rentę. Sam T. B. powiedział jej,

że miał załatwioną rentę za łapówkę. Nie wyartykułował tego dosłownie ale chwalił się tym, że ten kto ma pieniądze to ma władzę. Stąd wnioskowała, że rentę ma załatwioną za pieniądze. Podkreślała, że T. B. uprawia ziemię, hoduje gęsi i kaczki, jeździ rowerem i traktorem. Jej zdaniem gdyby był naprawdę chory nie mógłby prowadzić gospodarstwa, cały czas udaje chorobę bo boi się żeby nie zabrali mu renty.

Nie można zgodzić się z krytyczną oceną skarżącego dotyczącą relacji wskazanych świadków. Zeznania tychże pozostają ze sobą w zbieżnej korelacji. Brzmia wiarygodnie, opierają się na wiedzy pozyskanej od rodziny B. w okresie utrzymywanych z tą bliskich kontaktów sąsiedzkich. Wskazują na aktywność życiową T. B., umiejętność dbania o własne interesy, wykonywanie czynności związanych z uprawą ziemi ornej również z wykorzystaniem

pojazdu mechanicznego w postaci traktora, a tym samym potwierdzających prezentowanie - symulowanie na zewnątrz zwiększonych objawów chorobowych.

Świadek T. S., który przedstawił swoją nieuzasadnioną medycznie, w zamian za łapówki hospitalizację w oddziale psychiatrycznym kierowanym przez J. O. opisał inne, podobne znane mu przypadki pobytu w szpitalu za pieniądze, w tym przypadek C. M., który leżał w szpitalu u dr. O. za pieniądze i na tej podstawie dostał rentę z ZUS w T.. Szczerze przyznał, że nie wie nic na temat spraw karnych tego pana ale wie , że rentę miał załatwioną na pewno.

Należało podzielić pozytywną ocenę depozycji świadka dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Oba prowadzone i powiązane ze sobą postępowania karne nie ujawniły jakichkolwiek powodów po stronie

świadka
uzasadniających
bezpodstawne
obciążanie
oskarżonego C. M..

Oceny tego
ostatniego dowodu
jako wiarygodnego
nie podważa także
argumentacja
obrony jakoby
posiadane przez
oskarżonego C. M.
wysokie kwalifikacje
w zakresie obsługi i
eksploatacji
ciężkiego sprzętu
budowlanego i jego
długoletnia praca
w Kombinacie
(...) i na budowie
eksportowej w Iraku,
przysparzające mu
wysokie dochody
czyniły
nieatrakcyjną
perspektywę renty
chorobowej niższej
o 1800,00 złotych
miesięcznie w
stosunku do
otrzymywanego
dotychczas
wynagrodzenia. Nie
można zgodzić się
z tym, że oskarżony
nie miał - jak próbuje
przekonywać
skarżący - żadnego
interesu w tym aby
wytworzona przez
lekarza
dokumentacja
lekarska
potwierdziła jego zły
stan zdrowia na tyle,
że jest niezdolny
do pracy i żeby
Zakład Ubezpieczeń

Společnych przyznał mu rentę w wysokości 940,00 złotych brutto, waloryzowanej jak przyjęto w akcie oskarżenia. Otóż doświadczenie życiowe przekonuje o prezentowaniu różnych postaw ludzkich względem pracy zarobkowej. Oczywiście są osoby poświęcające się pracy zawodowej i zarabiające duże pieniądze ale nie brakuje też takich, którzy wolą nie pracować w ogóle i dostawać pieniądze, choćby niewielkie. Nie da się też wykluczyć i takiej sytuacji, że osoba intensywnie zarobkująca przez długie lata zapragnie kolejne spędzić na odpoczynku albo na wykonywaniu pracy mniej absorbującej psychicznie lub fizycznie. Różne mogą być zatem potrzeby czy też wymagania poszczególnych osób, tak jak i mogą one ulegać zmianie w zależności od sytuacji życiowej czy też wiekowej.

Ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych T. B.

i C. M., znajdują swoje podstawy również w opiniach (...) Ośrodka (...) w G.. Biegli prześledzili procesy leczenia tychże oskarżonych jako pacjentów J. O. , skonfrontowali je z inną dostępną dokumentacją medyczną, opiniami sądowymi, dokumentami, dowodami osobowymi oraz wskazaniem wiedzy lekarskiej, a wyciągnięte przez nich wnioski zostały wszechstronnie przeanalizowane i oparte na ich fachowej wiedzy i zdobytym doświadczeniu zawodowym. Wynika z nich jednoznacznie, że stan zdrowia oskarżonych T. B. i C. M. nie uzasadniał im przyznania świadczenia rentowego. Postawione przez J. O. u obu oskarżonych diagnozy medyczne nie były wynikiem odmiennej oceny, co szczegółowo opisano w treści opinii, podobnie jak i czynności lekarza które były sprzeczne z zasadami wiedzy medycznej i nie

miały charakter ocenego.

Nie wdając się w szczegółowe rozważania przedstawione w opiniach należy jedynie przypomnieć, że C. M. nie przejawiał objawów zaburzeń psychicznych, w tym w szczególności organicznych zaburzeń afektywnych. Tak więc dokumentacja medyczna w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich objętych zarzutami nie odzwierciedlała jego stanu zdrowia psychicznego w badanym okresie.

Oskarżony T. B. jakkolwiek leczył się psychiatrycznie to rozpoznanie u niego organicznych zaburzeń urojeniowych podczas hospitalizacji trwającej trzy miesiące od 20.08.2002 roku do 20.11 2002 roku (zawarte w historii choroby nr 741/02) nie było właściwe a rzeczywisty stan jego zdrowia psychicznego sprowadzał się do występowania u niego cech

organicznego
uszkodzenia
ośrodkowego układu
nerwowego.

Słuszne jest
stanowisko sądu
pierwszej instancji,
że zeznania
świadków lekarzy
orzeczników
Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych
oceniających stan
zdrowia
oskarżonych,
wydających
orzeczenia o ich
niezdolności do
pracy w okresie
objętym aktem
oskarżenia nie mają
dowodowego
znaczenia w sprawie.
Jakkolwiek
prawidłowo
wywodzi skarżący,
że to właśnie
ci świadkowie jako
lekarze specjaliści,
przed wydaniem
każdej decyzji o
przyznaniu
oskarżonym
świadczeń
rentowych zawsze
bezpośrednio ich
badali, zapoznawali
się z dokumentacją
lekarską dotyczącą
stanu ich zdrowia,
przebiegu ich
leczenia i jej nie
kwestionowali, nie
mieli nawet takich
wątpliwości, żeby
poszerzyć badania,
czy skierować ich
na obserwację w

szpitalu to jednak
wskazany przez sąd
rejonowy
profesjonalny
sposób
przygotowania tej
dokumentacji przez
ordynatora oddziału
psychiatrycznego
szpitala oraz
doniosłe znaczenie
załączanych kart
leczenia szpitalnego,
na którą to
okoliczność
wskazała lekarz
orzecznik M. P.
tłumaczą brak
kwestionowania
przez lekarzy
orzeczników,
załączanej przez
oskarżonych do
wniosków o
przyznanie renty czy
też jej przedłużenie,
dokumentacji
lekarskiej .

Zasadny jest zarzut
obrazy prawa
materialnego - art.
270 & 1 k.k. Zgodzić
się bowiem należało
ze skarżącym, że
oskarżeni T. B. i C.
M. składając wnioski
o świadczenia
rentowe nie
posługiwali się
dokumentami
medycznymi
podrobionymi ani
też przerobionymi
przez J. O. lecz
poświadczającymi
przez tego
ostatniego
nieprawdę co do
okoliczności o

<p>istotnym znaczeniu prawnym, co zresztą zostało prawidłowo wskazane w opisach poszczególnych czynów, a niewłaściwie zakwalifikowane z art. 270 & 1 k.k. (przewidującego zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat) zamiast z art. 273 k.k.(przewidującego zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów opisanych w akcie oskarżenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	<p>Informacje zawarte w pismach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 22 lutego 2021 roku i z dnia 12 marca 2021 roku zostały uwzględnione z urzędu przez sąd odwoławczy i legły u podstaw korekty zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych T. B. i C. M. w zakresie opisu przypisanych im czynów i ich oceny prawnokarnej.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Informacje zawarte w pismach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 22 lutego 2021 roku i z dnia 12 marca 2021 roku obnażyły błędy jakie popełnione zostały przy konstruowaniu opisu poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonym T. B. i C. M., przypisanych zaskarżonym wyrokiem.</p>	

I. W odniesieniu do oskarżonego T. B. dotyczyły one:

1. opisu czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia, gdyż w tymże:

a. wskazano nieprawidłowo na historię choroby nr 741/02 wytworzoną po okresie hospitalizacji oskarżonego T. B. w Oddziale Psychiatrycznym Szpitala Wojewódzkiego trwającym od 20.08.2002 do 20.11.2002 roku, jako na dokumentację którą tenże się posłużył składając wniosek o przyznanie renty (sąd odwoławczy wyeliminował historię choroby nr 741/02 z opisu rozważanego czynu, ograniczając tym samym posłużenie się jako autentycznym wyłącznie zaświadczeniem o stanie zdrowia dla celów rentowych z dnia 10.07.2001 roku),

b. nieprawidłowo określono datę złożenia wniosku o przyznanie renty na dzień 03.08.2001

roku zamiast 09.08
2001 roku,

c. jako podstawę
wypłaty renty
wskazano decyzję
nr (...). (...) z
dnia 19.09.2001 roku
podczas gdy
podstawę wypłaty
renty w okresie tego
zarzutu stanowiły
decyzje ZUS znak:
I (...) z dnia 19.
09. 2001 roku (za
okres od 05. 09.
2001 roku do 31. 05.
2002 roku) i z dnia
17. 06. 2002 roku
(za okres od 01.
06. 2002 roku do
28. 02. 2003 roku)
- w tym zakresie
sąd odwoławczy
uzupełnił opis czynu,
gdyż była to
okoliczność
neutralna, a nie
niekorzystna dla
oskarżonego,

d. nieprawidłowo
wskazano łączną
kwotę wypłaconego
świadczenia na
29573,17 złotych,
podczas gdy była
to wyższa kwota
wynosząca 31331,12
złotych (w
tej kwestii sąd
odwoławczy nie
poprawił opisu
czynu gdyż byłaby
to korekta na
niekorzyść
oskarżonego, a więc
niedopuszczalna ze
względu na kierunek
wywiedzionej

apelacji - na korzyść oskarżonego),

2. opisu czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, gdyż w tymże jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 27.02.2003 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I (...) z dnia 27.02.2003 roku (za okres od 01.03.2003 roku do 29.02.2004 roku) i z dnia 15.03.2004 roku (za okres od 01.03.2004 roku do 28.02.2005 roku) - w tym zakresie sąd odwoławczy uzupełnił opis czynu, gdyż była to okoliczność neutralna, a nie niekorzystna dla oskarżonego,

3. opisu czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia, gdyż w tymże jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 11.03.2005 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I (...) z dnia 15.03.2004 roku (za okres od 01.03.2005 roku do 28.02.2006 roku)

i z dnia 14.03.2006 roku (za okres od 01.03.2006 roku do 28.02.2007 roku) - w tym zakresie sąd odwoławczy uzupełnił opis czynu, gdyż była to okoliczność neutralna, a nie niekorzystna dla oskarżonego,

4. opisu czynu zarzucanego w pkt. IV aktu oskarżenia, gdyż w tymże:

a. jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 27.02.2007 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I (...) z dnia 14.03.2006 roku (za okres od 01.03.2007 roku do 29.02.2008 roku) i z dnia 12.03.2008 roku (za okres od 01.03.2008 roku do 31.01.2009 roku) - w tym zakresie sąd odwoławczy uzupełnił opis czynu, gdyż była to okoliczność neutralna, a nie niekorzystna dla oskarżonego,

b. nieprawidłowo wskazano łączną kwotę wypłaconego świadczenia na (...),78,17 złotych,

podczas gdy była to wyższa kwota wynosząca 46738,99 złotych (w tej kwestii sąd odwoławczy nie poprawił opisu czynu gdyż byłaby to korekta na niekorzyść oskarżonego, a więc niedopuszczalna ze względu na kierunek wywiedzionej apelacji - na korzyść oskarżonego),

5. opisu czynu zarzucanego w pkt. V aktu oskarżenia, gdyż w tymże jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 17.02.2009 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I (...) z dnia 13.03.2008 roku (za okres od 01.02.2009 roku do 28.02.2009 roku), z dnia 13.03.2009 roku (za okres od 01.03.2009 roku do 28.02.2010 roku) i z dnia 15.03.2010 roku (za okres od 01.03.2010 roku do 31.01.2011 roku) - w tym zakresie sąd odwoławczy uzupełnił opis czynu, gdyż była to okoliczność neutralna, a nie

niekorzystna dla
oskarżonego,

6. opisu czynu
zarzucanego w pkt.
VI aktu oskarżenia,
gdyż w tymże:

a. jako podstawę
wypłaty renty
wskazano decyzję
nr (...). (...) z
dnia 11.02.2011
roku podczas gdy
podstawę wypłaty
renty w okresie tego
zarzutu stanowiły
decyzje ZUS znak:
I (...) z dnia
15.03. 2010 roku
(za okres od
01.02.2011 roku do
28.02.2011 roku),
z dnia 15.03.2011
roku (za okres od
01.03.2011 roku do
29.02.2012 roku)
i z nieustalonego
dnia (za okres od
01.03.2012 roku do
31.01.2013 roku)
- w tym zakresie
sąd odwoławczy
uzupełnił opis czynu,
gdyż była to
okoliczność
neutralna, a nie
niekorzystna dla
oskarżonego,

b. nieprawidłowo
wskazano łączną
kwotę wypłaconego
świadczenia na
61487,28 złotych,
podczas gdy była
to niższa kwota
wynosząca 58359,89
złotych (w
tej kwestii sąd

odwoławczy
poprawił opisu
czynu, gdyż była to
korekta na korzyść
oskarżonego),

II. W odniesieniu do
oskarżonego C. M.,
dotyczyły one:

1. opisu czynu
zarzucanego w pkt.
I aktu oskarżenia,
gdyż w tymże:

a. jako podstawę
wypłaty renty
wskazano decyzję
nr (...) z dnia
13.10.1998 roku
podczas gdy
podstawę wypłaty
renty w okresie tego
zarzutu stanowiły
decyzje ZUS znak: I/
07048982/25 z dnia
13. 10. 1998 roku,
z dnia 15. 06. 1999
roku, z dnia 09. 06.
2000 roku i z dnia
12. 06. 2001 roku,

b. nie określono od
jakiej daty renta w
wyniku waloryzacji
została ustalona na
kwotę 1202 złote
(sąd odwoławczy
uzupełnił opis czynu
przyjmując w
oparciu o decyzję z
karty 676 i 2803, iż
nastąpiło to z dniem
01 czerwca 2001
roku, przy czym
była to okoliczność
neutralna, a nie
niekorzystna dla
oskarżonego),

c. nieprawidłowo wskazano łączną kwotę wypłaconego świadczenia na 38346,20 złotych, podczas gdy była to niższa kwota wynosząca 37656,57 złotych brutto(w tej kwestii sąd odwoławczy poprawił opisu czynu gdyż była to korekta na korzyść oskarżonego),

2. opisu czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, gdyż w tymże:

a. jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 10.10.2001 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I/07048982/25 z dnia 12. 06. 2001 roku, z dnia 12. 03. 2002 roku, z dnia 17. 06. 2002 roku i z dnia 14. 03. 2003 roku,

b. nieprawidłowo wskazano łączną kwotę wypłaconego świadczenia na 31325,12 złotych, podczas gdy była to niższa kwota wynosząca 30605,21 złotych brutto (w tej kwestii sąd odwoławczy poprawił opisu

czynu gdyż była to korekta na korzyść oskarżonego),

3. opisu czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia, gdyż w tymże:

a. za czasookres popełnienia czynu przyjęto okres od 1 listopada 2003 roku do 31 października 2005 roku, podczas gdy oskarżony C. M., w dniu 16 kwietnia 2004 roku nabył uprawnienia do emerytury (sąd odwoławczy poprawił opisu czynu przyjmując za jego czasookres okres od od 1 listopada 2003 roku do 15 kwietnia 2004 roku, gdyż była to korekta na korzyść oskarżonego),

b. jako podstawę wypłaty renty wskazano decyzję nr (...). (...) z dnia 31.10.2003 roku podczas gdy podstawę wypłaty renty w okresie tego zarzutu stanowiły decyzje ZUS znak: I/07048982/25 z dnia 31.10. 2003 roku i z dnia 15. 03. 2004 roku,

c. nieprawidłowo wskazano łączną kwotę wypłaconego świadczenia na 24069,12 złotych,

podczas gdy była to niższa kwota wynosząca 5542,92 złotych brutto (w tej kwestii sąd odwoławczy poprawił opisu czynu gdyż była to korekta na korzyść oskarżonego).

Oskarżony C. M. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku, a nie do 31 października 2005 roku, jak przyjął sąd rejonowy w ślad za aktem oskarżenia w opisie czynu zarzucanego w pkt. III. W dniu 16 kwietnia 2004 roku nabył on uprawnienia do emerytury. Łączna kwota wypłaconego świadczenia w okresie od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku wyniosła 73804, 70 złotych brutto .Wszystkie zarzucane aktem oskarżenia czyny popełnione zostały w krótkich odstępach czasu (kończył się jeden i zaczynał kolejny), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Dlatego sąd odwoławczy uznał, iż stanowią

one czyn ciągle wyczerpujący dyspozycję art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k., popełniony w okresie od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku, a łączna kwota wyłudzonego świadczenia rentowego w okresie czynu ciągłego wyniosła 73804,70 złotych brutto.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd odwoławczy
zmienił zaskarżony
wyrok wobec
oskarżonych T. B. i
C. M. w ten sposób,
że

I. **wobec
oskarżonego T.
B.:**

1. w zakresie opisu
czynu zarzucanego
w punkcie I aktu
oskarżenia:

a. wyeliminował
historię choroby nr
741/02, a tym
samym przyjął, że
składając wniosek z
dnia 9 sierpnia 2001
roku o przyznanie
renty oskarżony
posłużył się jako
autentycznym
wyłącznie
wskazanym w tymże
opisie
zaświadczeniem z
dnia 10.07. 2001
roku,

b. za podstawę
wypłaty renty przyjął
decyzję ZUS znak:
I (...) z dnia 19.
09. 2001 roku (za
okres od 05. 09.
2001 roku do 31. 05.
2002 roku) i z dnia
17. 06. 2002 roku
(za okres od 01. 06.
2002 roku do 28. 02.
2003 roku),

c. za podstawę
prawną skazania za
ten czyn z punktu
I aktu oskarżenia

przyjął przepisy art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

2. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I (...) z dnia 27. 02. 2003 roku (za okres od 01. 03. 2003 roku do 29. 02. 2004 roku) i z dnia 15. 03. 2004 roku (za okres od 01. 03. 2004 roku do 28. 02. 2005 roku),

b. za podstawę prawną skazania za ten czyn z punktu II aktu oskarżenia przyjął przepisy art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

3. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I (...) z dnia 15. 03. 2004 roku (za okres od 01. 03. 2005 roku do 28. 02. 2006 roku) i z dnia 14. 03. 2006 roku (za okres od 01. 03. 2006 roku do 28. 02. 2007 roku),

b. za podstawę prawną skazania za ten czyn z punktu III aktu oskarżenia przyjął przepisy art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

4. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie IV aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I (...) z dnia 14. 03. 2006 roku (za okres od 01. 03. 2007 roku do 29. 02. 2008 roku) i z dnia 12. 03. 2008 roku (za okres od 01. 03. 2008 roku do 31. 01. 2009 roku),

b. za podstawę prawną skazania za ten czyn z punktu IV aktu oskarżenia przyjął przepisy art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

5. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I (...) z dnia 12. 03. 2008 roku (za okres od 01. 02. 2009 roku do 28. 02. 2009 roku), z dnia

13. 03. 2009 roku
(za okres od 01. 03.
2009 roku do 28. 02.
2010 roku) i z dnia
15. 03. 2010 roku
(za okres od 01. 03.
2010 roku do 31. 01.
2011 roku),

b. za podstawę
prawną skazania za
ten czyn z punktu
V aktu oskarżenia
przyjął przepisy art.
286 & 1 k.k. w zw. z
art. 273 k.k. w zw. z
art. 11 & 2 k.k. w zw.
z art. 4 & 1 k.k.,

6. w zakresie opisu
czynu zarzucanego
w punkcie VI aktu
oskarżenia:

a. za podstawę
wypłaty renty przyjął
decyzję ZUS znak:
I (...) z dnia 15.
03. 2010 roku (za
okres od 01. 02.
2011 roku do 28. 02.
2011 roku), z dnia
15. 03. 2011 roku
(za okres od 01.
03. 2011 roku do 29.
02. 2012 roku) i
z nieustalonego dnia
(za okres od 01. 03.
2012 roku do 31. 01.
2013 roku),

b. jako łączną
kwotę wyłudzonego
świadczenia przyjął
kwotę 58359,89
złotych,

c. za podstawę
prawną skazania za
ten czyn z punktu
VI aktu oskarżenia

przyjął przepisy art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

II. wobec oskarżonego C. M.:

1. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I/07048982/25 z dnia 13. 10. 1998 roku, z dnia 15. 06. 1999 roku, z dnia 09. 06. 2000 roku i z dnia 12. 06. 2001 roku,

b. przyjął, że wyniku waloryzacji renta od 01 czerwca 2001 roku została ustalona na kwotę (...) złotych brutto,

c. jako łączną kwotę wyłudzonego świadczenia przyjął kwotę 37656,57 złotych,

2. w zakresie opisu czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia:

a. za podstawę wypłaty renty przyjął decyzję ZUS znak: I/07048982/25 z dnia 12. 06. 2001 roku, z dnia 12. 03. 2002 roku, z dnia 17.06.

2002 roku i z dnia
14. 03. 2003 roku,

b. jako łączną
kwotę wyłudzonego
świadczenia przyjął
kwotę 30605,21
złotych brutto,

3. w zakresie opisu
czynu zarzucanego
w punkcie III aktu
oskarżenia:

a. za czasookres
popelnienia czynu
przyjął okres od 1
listopada 2003 roku
do 15 kwietnia 2004
roku,

b. za podstawę
wypłaty renty przyjął
decyzję ZUS znak: I/
07048982/25 z dnia
31. 10. 2003 roku
oraz z dnia 15. 03.
2004 roku,

c. jako łączną
kwotę wyłudzonego
świadczenia przyjął
kwotę 5542,92
złotych brutto,

4. przyjął, że
czyny zarzucane w
punktach I, II,
III aktu oskarżenia
zostały popelnione w
krótkich odstępach
czasu, w wykonaniu
z góry powziętego
zamiaru i stanowią
czyn ciągły
wyczerpujący
dyspozycję art. 286
& 1 k.k. w zw. z art.
273 k.k. w zw. z art.
11 & 2 k.k. w zw. z art.

12 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k.,

5. za czasookres popełnienia czynu ciągłego przyjął okres od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku,

6. przyjął, że łączna kwota wyłudzonego świadczenia rentowego za okres od 6 października 1998 roku do 15 kwietnia 2004 roku – w okresie czynu ciągłego, wyniosła 73804,70 złotych brutto,

7. uchylił orzeczone w punktach 17, 18, 19 zaskarżonego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności, uchylił orzeczoną w punkcie 17 zaskarżonego wyroku karę grzywny, uchylił orzeczoną w punkcie 20 zaskarżonego wyroku karę łączną pozbawienia wolności oraz zawarte w punkcie 21 tegoż wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu jej wykonania,

8. na podstawie art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 11 & 3 k.k. i art. 33 & 2 k.k. wymierzył karę

10 (dziesięciu)
miesiący
pozbawienia
wolności i 100 (sto)
stawek dziennych
grzywny, ustalając
wysokość stawki
dziennej na kwotę 10
(dziesięciu) złotych,

9. na podstawie
art. 69 & 1 k.k.,
art. 70 & 1 punkt
1 k.k. wykonanie
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności
warunkowo zawiesił
na okres próby 2
(dwóch) lat.

W pozostałym
zakresie zaskarżony
wyrok wobec
oskarżonych T. B.
i C. M. sąd
odwoławczy
utrzymał w mocy.

Zwięźle o powodach
zmiany

Przyczyny zmiany
wyroku w wobec
oskarżonego T. B. w
punkcie
I.1,2,3,4,5,6,
(numeracja
przedstawiona w
powyższej części
tego rozdziału)
zostały omówione w
pkt. 4.1 niniejszego
opracowania.

Sąd odwoławczy
podzielając zarzut
apelacji obraży
prawa materialnego

tj. art. 270 & 1 k.k. zmienił na korzyść oskarżonego kwalifikację prawną czynów zarzucanych w pkt. I - VI aktu oskarżenia, przyjmując iż każdy z nich wyczerpał dyspozycję art. 286 & 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. Zgodzić się bowiem należało ze skarżącym, że oskarżony T. B. składając wnioski o rentę nie posługiwał się dokumentami medycznymi podrobionymi ani też przerobionymi przez J. O. lecz poświadczającymi przez tego ostatniego nieprawdę co do okoliczności o istotnym znaczeniu prawnym, co zresztą zostało prawidłowo wskazane w opisach poszczególnych czynów, a niewłaściwie zakwalifikowane z art. 270 & 1 k.k. (przewidującego zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat) zamiast z art. 273 k.k.(przewidującego zagrożenie karą grzywny,

ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do 2 lat).

Sąd odwoławczy
dopatrzył się w
odniesieniu do tego
oskarżonego
bezwzględnej
przyczyny
odwoławczej z art.
439 & 1 pkt. 4 k.p.k.
gdyż sąd niższego
rzędu orzekał w
sprawie należącej
do sądu wyższego
rzędu. Konstatacja
ta bierze się z tego,
że czyny zarzucane
w pkt. I -VI aktu
oskarżenia zostały w
istocie popełnione w
krótkich odstępach
czasu (kończył się
jeden i zaczynał
kolejny), w
wykonaniu z góry
powziętego zamiaru
i winny być
ocenione jako czyn
ciągły wyczerpujący
dyspozycję art. 286
& 1 k.k. w zw. z art.
294 & 1 k.k. w zw.
z art. 273 k.k. w zw.
z art. 11 & 2 k.k.
w zw. z art. 12 k.k.
w zw. z art.. 4 & 1
k.k. Tej kwalifikacji
prawnej jednak sąd
odwoławczy nie
przyjął z uwagi
na jej niekorzystne
konsekwencje
prawne dla
oskarżonego T. B..
Z mocy art. 25
& 1 pkt. 2 k.p.k.
właściwy rzeczowo

do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji byłby sąd okręgowy a nie sąd rejonowy, gdyż w okresie od 05.09.2001 roku do 31.01.2013 roku (tj w okresie czynów zarzucanych w pkt. I -VI aktu oskarżenia) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wypłacił oskarżonemu T. B. rentę z tytułu niezdolności do pracy w łącznej kwocie 280947,39 złotych.

Przestępstwo popełnione zostało zatem w stosunku do mienia znacznej wartości. Takowym jest natomiast, zgodnie z definicją zawartą w art. 115 & 5 k.k., mienie którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekroczyła kwotę 200000,00 złotych.

Uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi okręgowemu w pierwszej instancji sprzeciwił się kierunek zaskarżonego wyroku - wyłącznie na korzyść oskarżonego T. B., który stoi na przeszkodzie orzekaniu na

niekorzyść tego
ostatniego.

Przyczyny zmiany
wyroku w wobec
oskarżonego C. M.
w punkcie II.
1,2,3,4,5,6

(numeracja
przedstawiona w
powyższej części
tego rozdziału)
zostały omówione w
pkt. 4.1 niniejszego
opracowania.

Zgodzić się należało
ze skarżącym, że
oskarżony C. M.
składając wnioski o
rentę nie posługiwał
się dokumentami
medycznymi
podrobionymi ani
też przerobionymi
przez J. O. lecz
poświadczającymi
przez tego
ostatniego
nieprawdę co do
okoliczności o
istotnym znaczeniu
prawnym, co zresztą
zostało prawidłowo
wskazane w opisach
poszczególnych
czynów, a
niewłaściwie
zakwalifikowane z
art. 270 & 1 k.k.
(przewidującego
zagrożenie karą
grzywny,
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności od 3
miesiący do 5 lat)
zamiast z art. 273
k.k.(przewidującego
zagrożenie karą

grzywny,
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do 2
lat). Dlatego
też w kwalifikacji
prawnej przyjętego
ciągu przestępstw
uwzględniono ten
ostatni przepis art.
273 k.k , zamiast
wskazanego przez
prokuratora i sąd
rejonowy art. 270 & 1
k.k.

Konsekwencją
przyjęcia konstrukcji
czynu ciągłego było
uchylenie
orzeczonych w
punktach 17, 18,
19 zaskarżonego
wyroku kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności, uchylenie
orzeczonej w
punkcie 17
zaskarżonego
wyroku kary
grzywny, uchylenie
orzeczonej w
punkcie 20
zaskarżonego
wyroku kary łącznej
pozbawienia
wolności oraz
zawartego w punkcie
21 tegoż wyroku
rozstrzygnięcia o
warunkowym
zawieszeniu jej
wykonania.

Na podstawie art.
286 & 1 k.k. w
zw. z art. 11 & 3
k.k. i art. 33 & 2

k.k. sąd odwoławczy
wymierzył za czyn
ciągły jedną karę
zasadniczą 10
(dziesięciu)
miesiący
pozbawienia
wolności i obok
też mając na
uwadze działanie
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
100 (sto)
stawek dziennych
grzywny, ustalając
wysokość stawki
dziennej na kwotę 10
(dziesięciu) złotych.

Na podstawie art.
69 & 1 k.k., art.
70 & 1 punkt
1 k.k. wykonanie
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności
warunkowo zawiesił
na okres próby 2
(dwóch) lat.

Sąd odwoławczy
uznał, że
zastosowana reakcja
karna uwzględnia
dyrektywy wymiaru
kary określone
przepisem art. 53
k.k., zapewni
realizację względem
oskarżonego
zapobiegawczych i
wychowawczych
wymagań
stawianych karze
oraz spełni potrzeby
w zakresie
kształtowania
świadomości

prawnej społeczeństwa.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. 1 i 2	Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 8, 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr	

	<p>49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych T. B. i C. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i sprawstwie oskarżonych, kwalifikacja prawna czynów		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana